

Başkaldır! Ücretli Köleliğe Son Ver!

İşbaşı

Aylık İşçi Gazetesi

Sayı: 54 /Mart 2021

Ekonomi ve İnsan Hakları Reformu Açıklandı!

Türkiye Halledildi Sıra Ay'da!

Burjuva Egemenlik Yöntemleri Üzerine

Burjuvazi, tarih boyunca işçi sınıfına karşı, ister liberalizm, ister parlamenter demokrasi, isterse faşizm olarak adlandırılınsın, iki yöntem kullanmıştır, kullanıyor. Bunlardan birincisi kısaca reform yöntemidir. Yalan, dolan, popüler slogan ve vaatlere dayanan bu yöntem, genellikle ekonominin iyiye gittiği, işsizliğin en alt sınıra düştüğü dönemlerde öne çıkar ve etkilidir. İkinci yöntem ise, baskı ve şiddet yöntemidir. Bu yöntem genellikle ekonominin kötüye gittiği, kâr oranlarının düştüğü, işsizliğin ve enflasyonun büyüdüğü, burjuvaziyle işçi sınıfı ve emekçiler arasındaki eski dengenin bozulmaya başladığı kriz dönemlerine özgüdür. Çünkü böylesi dönemlerde burjuvazi işçi sınıfına vaat edebileceği, reform adına hiçbir olanağa sahip değildir, tersine ekonomik ve politik gücünü ancak işçi ve emekçilerin kazanılmış haklarını gasp ederek, sürdürebilir. Ekonomik büyümeden krize geçişte reform yöntemi geri plana düşerken, baskı ve şiddet ön plana çıkar, giderek temel yöntem halini alır. Çoğu zaman da bu iki yöntem iç içe geçerler. Bir yandan işçi ve emekçiler, yalana-dolana, şovenizme dayalı popüler bir politikayla uyuşturulur, öte yandan buna gittikçe sertleşen bir baskı ve şiddet eşlik eder.

Burjuvazinin işçi sınıfı ve emekçiler üzerindeki egemenliğini sürdürmek için başvurduğu bu iki yöntem, birinden diğerine geçişi, bir niyet sorunu değil, mevcut koşulların bir zorunluluğudur. Yani reformdan şiddete geçiş, egemenliği başka türlü devam ettirme olanağı olmadığı içindir. Tek tek ülkeler için geçerli olan bu durum kapitalizmin tümü için de geçerlidir.

devamı sayfa 2'de

2008 krizi tek tek ülkeler ve dünya kapitalizmi için böyle bir dönüm noktasıdır. Dünya çapında etkili olan krizle birlikte burjuvazi de reformcu yöntemden baskı yöntemine geçmiştir.

Bütün ülkelerde baskı ve şiddet ön plana çıkmıştır. Şiddetin öne çıkması eğilimi, sadece geri bırakılmış ülkeler için değil, gelişmiş kapitalist ülkeler için de geçerlidir. Fransa'dan örnek verecek olursak; Fransa'da sarı yeleklilere yapılanlarla Türkiye'de işçilere, emekçilere, Boğaziçi öğrencilerine uygulanan şiddet arasında herhangi bir farklılık yoktur.

Pandeminin de etkisiyle büyüyen ve siyasal bir nite-lik kazanan krizle birlikte, hem uluslararası alanda hem de her ülkenin kendi içerisinde baskı ve şiddet yöntemleri giderek daha fazla ön plana çıkıyor. Dünya çapında ekonomi ve ticarete yaşanan daralmayla birlikte tekeller ve devletler arasındaki ilişkiler daha da sertleşiyor, tekeller arasındaki rekabet kanlı pazar savaşlarına dönüşüyor. Güçler dengesindeki değişim ile kapitalist devletler arasındaki rekabet de dünyanın hem pazar hem de alan olarak yeniden paylaşımını koşullandırmakta ve hızlandırmaktadır. Tüm kapitalist dünyada etkin olan bu eğilim ekonomik, siyasi ve toplumsal ilişkileri etkilemekte; bir yandan artan işsizlik, yoksulluk ve hak gasplarına karşı kitlelerin eylemlilikleri artarken, öte yandan bu sürece koyu bir gerici-lik eşlik etmektedir. Hemen bütün devletleri etkisi altına alan bu süreç, eylemler, başkaldırı ve artan devlet şiddeti ile belirlenmektedir. Eylemler ve başkaldırıların derin ve yoğun yaşandığı ülkelerde ayaklanmalara doğru evriliyor. Artan devlet şiddeti, yasal ve anayasal değişikliklerle oligarşik yapıları besliyor.

Türkiye, kapitalist dünya içerisinde hem iç hem de dış ilişkileriyle ekonomik ve politik istikrarsızlığın büyüdüğü başlıca ülkelerden biridir. Türkiye'nin dış borcu GSH'nin % 70'ine yaklaştı. Açıklanan istatistik verilerin aksine ekonomisi küçülmeye devam ediyor. Dış ticaret açığı ve cari açık büyüyor. 2019 yılı bütçe açığı 170 milyar TL'yi aştı. Bu yıl bu açık daha da büyüyecek. İşsizlik, çalışan nüfusun yarısına yaklaştı, açlık ve yoksulluk nüfusun %75'ini kapsayacak bir genişliğe, hane halkı borçları (tüketici kredileri ve kredi kartı borçları) ise ödenemeyecek bir boyuta ulaştı. Bu durum sadece işçi ve emekçileri etkilemekle kalmıyor. Küçük işletmeler (Kobiler) birbiri ardından iflas ediyor ya da el değiştiriyor. Pandemi koşullarında, özellikle hizmet sektöründe iflas ve el değiştirmelere her gün yenileri ekleniyor. 2020 yılı içinde gıda ve hizmet sektörü başta olmak üzere 170 firma uluslararası tekeller tarafından satın alındı. AKP iktidarı döneminde en fazla etkilenen sektörlerden biri de tarım sektörü oldu. 1990'lı yıllarda küçük ve yoksul köylülük idari yöntemlerle (köylerin boşaltılması, baskı, terör, tutuklamalar)

topraklarından çıkartıldı. Buna AKP döneminde ekonomik yöntemlerin eklenmesiyle köylülüğün topraktan kopuşu tüm Türkiye geneline yayıldı. Üretim maliyetinin çok altında uygulanan fiyat yöntemiyle küçük ve yoksul köylülük, üretim yapamaz hale getirildi. Artan borçlar nedeniyle devlete ve şirketlere ipoteklenen çiftçiler sonuçta topraklarını kaybetmeye başladı. Bu iki yöntemle bir yandan yoksul, küçük hatta orta köylülük tarımsal alandan dışlanırken tarım arazileri ranta açıldı ve tarımda tekelleşme ileri boyutlar ulaştı.

Bu tablo Türk ekonomisinin iflasın eşiğinde olduğunu gösteriyor. Burjuvazi, AKP iktidarı eliyle açıkladığı "ekonomik reform"önlemleri; sıcak parayı çekmek amacıyla faizlerin artırılması, büyük sermaye ve bankaların batışının ötelenmesine yönelik çeşitli teşvikler ve vergi indirimleri, borçların yeniden yapılandırılması, vb. durumun düzeleceğine dair bir algı yaratmanın ötesinde bir işe yaramadı, yaramıyor. AKP, sürekli reform paketleri ve görevden almalarla ekonomik çöküşün üzerini örtmeye çalışsa da açıklanan önlemlerle yaratılan alginın ömrü bir ayı geçmiyor. İşçi ve emekçiler açıklanan reform paketlerinin kendi durumlarını daha da kötüleştirdiğini yaşayarak öğreniyor.İnandırıcılığını tümünden kaybeden reform paketleri, gerilimi düşürmüyor, tersine öfkeyi daha da büyütüyor. Bu durum burjuvazinin halkı aldatmak için bile olsa reform yapma kabiliyetinin kalmadığını gösteriyor. Vaatlerin uçukluğu, krizden en az etkilenen ülke olma, yerli ve milli olma, yeni ekonomik formüller icat etme, aya çıkma, doğalgaz zengini olma vb. söylemler tümüyle bu gerçeğin, burjuvazinin aldatici da olsa vaatte bulunma kapasitesinin tükendiğinin ifadeleridir.

Reformun ömrünü tamamladığı yerde baskı ve şiddetin devreye girip öne çıkması burjuva yönetim biçiminin kaçınılmaz bir gereğidir. Burjuvazi başka türlü iktidarını yürütemez. Türkiye'de baskı ve şiddet yöntemi, kapitalizmin 2008 dünya kriziyle birlikte öne çıkmaya başladı. 2015'i burjuva siyasette baskı ve şiddetin egemen bir yöntem haline gelmesinde bir dönüm noktası olarak nitelendirebiliriz. "Çözüm" sürecinin bitirilmesi, Kürt Ulusal Mücadelesi'ne ve Kürt halkına karşı yoğun şiddete geri dönüldü. Ardından 20 Temmuz darbesiyle baskı ve şiddet tüm Türkiye sathına yayıldı. Anayasa, yasalar askıya alındı, ülke sivil ve askeri bir avuç oligark tarafından kararnamelerle yöneltilmeye başlandı. Yaşananlar biliniyor, Kürt halkı pogromlara tabi tutuldu, sendikalar, dernekler kapatıldı, yüz binler KHK ile işten atıldı, tutuklandı, Muhafiflere karşı süreklilik avları düzenlendi vb. Baskı ve şiddeti kurumsallaştıran bir anayasayla şiddetin belirleyici yöntem olduğu bir döneme geçildi.

2015'ten bu yana sistemli bir biçimde uygulanan baskı ve şiddete rağmen burjuvazi, AKP istediği sonucu elde

edemedi. Şovenizm, milliyetçilik, iç-dış düşman ve din üzerinden yürütülen kamplaştırma politikası, etkili olsa da beklendiği gibi, boyun eğmeye yol açmadı. Başta Kürt halkı, işçi ve emekçiler olmak üzere krizden etkilenen kesimlerde, aktif eylem biçimlerine bürünmemiş olsa da, öfke dinmedi, itirazlar geri çekilmedi. Şoven bir milliyetçilikle savaş üzerine oturtulan dış politika, dışarda tepki çekerken, içerde eski etkiyi sağlayamıyor.

Krizin derinleşmesi, ekonomide reform vaatlerinin etkisizleşmesi, şoven ve milliyetçi rüzgarın etkinliğinin düşmesi ve dış politikada (Suriye, Rojava, Doğu Akdeniz, Libya vb.) yaşanan başarısızlıklar ve yalnızlaşma, yaşanan ekonomik politik krizi daha da büyütüyor. Burjuvazi, AKP bu düğümü ekonomide ayda bir açıklanan inandırıcılığı kalmayan uçuk reform vaatleri ile gidermeye çalışıyor. Ologarşik diktatörlüklerin temel özelliklerinden biri de vaatlerin işçi ve emekçileri kandırmaya yetmediği yerde, şiddetin öne çıkartılmasıdır.

AKP kendi stratejisinin kapanına sıkışmış durumda. İzlediği kamplaşmayı derinleştirme stratejisi bu güne kadar ona iktidar olma yolunu açtı, bugün aynı strateji derinleşen ekonomik kriz ve toplumsal hayatın tümünü saran baskı ve şiddetin yarattığı öfkeyle ters tepmeye başladı. Bu durumda AKP iktidarı korumanın başka yollarını deniyor. AKP 1999'da Öcalan'ın Türkiye'ye tesliminin seçim kazanma aracı olarak kullanılmasından hareketle Gara operasyonunu düzenledi. Operasyonun başarısız olması şimdilik baskın seçim olasılığını ortadan kaldırırsa da, AKP baskı ve şiddeti tırmandırmanın başka yollarını deniyor. Bir yandan seçim yoluyla iktidarı devretmemenin koşullarını örgütüyor. Resmi ve yarı resmi Paramiliter grupları, eğitip donatarak harekete geçiriyor. Öte yandan, muhalefet içindeki farklılıkları derinleştirerek karşı cepheyi parçalamaya çalışıyor. AKP bu politikanın sivri yönünü oy yoluyla iktidar olma denklemiindeki kilit yeri nedeniyle HDP'ye yöneltiyor, HDP üye ve yöneticileri tutuklanıyor, kapatılmakla tehdit ediliyor. Bu girişimlerle HDP ve Kürt seçmen bir biçimde parlamenter siyaset dışına itilmeye çalışılıyor. "İnsan Hakları Eylem Planı" bu stratejinin önemli bir halkasını oluşturuyor. Bu çıkışla yeni bir yetmez ama "evetçiler" yaratılması hedefleniyor.

100 yıllık bir hikâye. Bu yüz yıl içinde birçok burjuva parti sahte vaatler, baskı ve şiddetle iktidara geldi. Sosyalist siyasetin kısmen etkinlik sağladığı bazı dönemler hariç, siyaset alanı burjuva iktidarla burjuva muhalefet arasında sıkışan bir kavgaya sahne oldu. Özellikle kriz dönemlerinde burjuva iktidara karşı işçi ve emekçilerde biriken öfke yine burjuva muhalefet tarafından absorbe edildi. Kısaca burjuvazi bir eliyle düzen dışına ittiklerini öteki eliyle topluyor. Burjuvazi hem ekonomik hem de siyasi olarak kazanıyor. İşçi ve emekçilerin mücade-

le ederek kazandıkları bir çırpıda yok ediliyor, krize rağmen sermayenin kâr oranları yükseliyor. Küçük ve orta sermaye gruplarındaki batıklarla sermayenin yoğunlaşma ve merkezileşme düzeyi, bu batıkları da içererek büyüyor. Ekonomideki bu teröre siyasi bir terör eşlik ediyor. Burjuvazinin kurduğu tahterevalliyile, öfkeli kitleler bir uçtan öteki uca savruluyor.

Toplumsal-siyasal alanda yaşanan bu kısır döngünün nedeni; Burjuvazinin gücü değil, işçi sınıfı hareketinin güçsüzlüğüdür, sosyalist/komünist hareketin kendini devrimci bir temelde var edememesi, işçi ve emekçilerde biriken, zaman zaman da dışa vuran öfkeyi düzen karşıtı bir kanala akıtamamasıdır. Bunun başlıca nedeni ise, sosyalist/komünist hareketin, her ne kadar düzen dışı olduğunu ve kurtuluşu sosyalizmde gördüğünü iddia etse de, kendini, belli bir dönem için de olsa, demokrasi mücadelesiyle sınırlamasıdır.

Bu noktada çokça karıştırılan demokratik hak ve özgürlükler için mücadeleyle "demokrasi" (örneğin Faşizme karşı demokrasi ya da demokratik bir Türkiye mücadelesi) mücadelesinin bir ve aynı şeyler olmadığını vurgulamak gerekiyor. Demokratik hak ve özgürlükler mücadelesi, işçi sınıfının kapitalizme karşı verdiği sınıf mücadelesinin bir kaldıracıdır. İşçi sınıfı bu mücadeleler sırasında bilinçlenip örgütlenerek son kavgaya hazırlanır. "Demokrasi" mücadelesi için aynı şeyi söylemek mümkün değildir. Çünkü demokrasi denilen şey bir devlet biçimidir. Kapitalizm koşullarında bu, biçimi ne olursa olsun, ister parlamenter demokrasi, isterse faşizm ya da oligarşik diktatörlük olsun, burjuva devlete denk düşer.

Sınıf vurgusu atlanarak bir demokrasi mücadelesinden söz etmek, onu söyleyenlerin niyetinden bağımsız olarak, vahşi kapitalizme karşı daha katlanabilir bir kapitalizm savunusudur. Türkiye devrimci hareketi bu kafa karışıklığından kurtulmadan devrimci bir strateji taktik geliştiremez, işçi ve emekçilerde biriken öfkeyi burjuva etkiden kurtararak devrim kanalına akıtamaz.

Bu noktada bir şeyin daha altını çizmek gerekiyor; Proleter demokrasiyi, proletarya diktatörlüğünü başa yazmanın her şeyi bir anda çözebilecek sihirli bir slogan olduğunu söylemiyoruz, söylediğimiz bu olmadan sınıf mücadelesinin devrimci bir rotaya oturtulamayacağıdır.

Proletarya diktatörlüğünü başa koyan bir mücadelenin önündeki devasa güçlükleri görmezlikten gelemeyiz. Üstelik işçi sınıfının umutsuzluk, korku ve mücadele üçgeninde sıkıştığı bu dönemde, işimizin çok zor olduğu açıktır. Ama zor olan olanaksız olan değildir, Komünistlere düşen, bugün imkânsız gibi gözükken bu mücadeleyi, adım adım örgütleyerek imkân dâhiline sokmaktır.

YA SOSYALİZM, YA BARBARLIK

Yusuf Erdem

Gittikçe derinleşen ekonomik kriz, toplumun bütün dokularına işleyerek toplumsal krize; toplumsal kriz de hızla siyasi-yönetememe krizine dönüşüyor. Huzursuzluk, öfke birikiyor: yer yer homurdanmalar ve tepkiler görünür hale geliyor. İşçi hareketi ile devrimci hareket ayrı ayrı kanallarda aktığı, örgütlenmeleri parçalı ve faaliyetleri yetersiz olduğu için hayata örgütlü müdahaleleri yetersiz kalıyor. Ancak burjuva muhalefet ve düzen içi reformist, liberal veya ulusalcı ‘Sol’ da biriken öfkeyi düzen sınırları içinde tutmakta zorlanıyor.

Birkaç rakam vererek ortamın geniş bir resmini çizmeye çalışalım:

Ülkemizde gerçek enflasyon %36.72 olduğu halde iktidar enflasyonu, % 14 ilan ediyor; Bağkur ve işçi emeklisine ödenen maaşa yüzde 8.36 zammı yeterli görüyor; memur maaşına yapılan zam ise sadece % 7.36.

Asgari ücret, sefalet ücreti düzeyinin de altında; verdikleri 500 liralık zammı da, daha işçinin cebine bile girmeden doğalgaza, ekmeğe, vergilere, elektriğe, harçlara yaptıkları zamlarla geri aldılar bile.

En temel, yaşam için en vazgeçilmez gıda ve ihtiyaç maddelerine yapılan zamlar; emekçileri yoksulluk, açlık ve sefaletle sürüklüyor. Bu dayanılmaz ortamda milyonlarca insanımız ruhsal çöküntüye uğruyor; daha acısı, çaresizlik azımsanmayacak sayıda yurttaşımızı intihara sürüklüyor.

Bir işte çalışmakta olan milyonlarca yurttaşımız kriz ve pandemi koşullarında işini kaybetti; henüz işini kaybetmeyenlerin başları üzerinde ise her an işten çıkarılma ve açlık korkusu ve elbette virüs kapma ve salgını eve taşıma korkusu Demokles’in kılıcı gibi sallanıyor. İşçi sınıfı, ya açlıktan ya salgından ölmek ikilemi ile karşı karşıya durumdadır.

Emekliler ve 65 yaş üzerindeki insanlarımız bu yarı açık cezaevine çevrilen ülkede kapalı cezaevi koşullarında, ruh sağlıklarını kaybetme, ya kronik hastalıklarını tedavi ve kontrollerini yaptıramadıkları için ya da korona salgınıyla ölmek tehlikesini yaşıyorlar. Emekli maaşlarıyla beslenebilmek, barınabilmek, ısınabilmek, yaşayabilmek ise muazzam bir çabayı gerektiriyor.

Bir araştırma şirketi “Şu anda elinize ekstra bir gelir olarak 1000.—TL. geçse, bu parayı ilk olarak ne için harcarsınız?” Verilen cevapların en büyük yüzdeleri:

- Hemen borçlarımın hiç olmazsa bir kısmını öderim.

- Kahvaltılık ve tencereye koyacak kuru veya taze sebze alırım.

Hele bir cevap var ki, yürekleri yakıp kavuracak nitelikte:

- Çocuklar için kırmızı et alırım.

Bir ülke düşünün ki o ülkede Kamu İhale Yasası yürürlüğe girdiği 2003 yılından beri aynı iktidar döneminde 17 yılda tam 190 kez değişikliğe uğramış olsun. Ayrıca bütün dünya ülkeleri arasında en fazla kamu iha-

lesi alan şirketler sıralamasında ilk sırada sizin ülkeniz ve ilk 10 şirketin 5’i ülkenizden. Üstelik bütün kamu bankaları bol kepçe kredilerle bu şirketlerin hizmetindeyken ve bunların yüzlerce milyonluk vergi borçları iktidarca affedilirken; gençlerin -üstelik bu gençlerin istihdamını bile sağlayamamışken- Kredi ve Yurtlar Kurumu’na olan kredi borçları için evlerine haciz gönderiliyor.

Emperyalist maden şirketleri ile yerli işbirlikçileri azgın bir kâr hırsıyla;

• Doğayı, doğal yaşamı, ormanlarımızı, derelerimizi, yeraltı ve içme sularımızı, toprağımızı zehirliyor. Doğanın bir parçası olan insan türünün sağlığını, çocuklarımızın geleceğini tehdit ediyor; yaban hayvanlarının yaşam alanlarını daraltıyor ya da yok ediyor. Üstelik yaşam kaynakları olan tarım topraklarını, özgür akan derelerini savunan erkek-kadın, genç-yaşlı insanlarımız ve doğa savunucuları acımasız devlet terörü ile ezilmek isteniyor; iktidar partisinden siyasetçiler ve çok sayıda partizan rüşvetçi bürokrat, bu şirketlerin avukatlarıymış gibi hareket ediyorlar.

• Burjuva devletin koyduğu hiçbir sınırlama, kural ve yasaya uymak gereğini bile duymayan HES patronları ve inşaat müteahhitleri, “iktidarın her türlü destek ve himayesine mazhar” olduklarını bildikleri için insanlarımızın canlarını, tüm yaşam kaynağı olan özgür akan derelerimizi kurutuyorlar. Aynı şekilde suç ortakları olan siyasilerin desteği ile hırsız inşaat müteahhitleri tarım topraklarımızı, -tarla, bağ, meyve bahçeleri, zeytinliklerimizi meralarımızı- denizlerimizi ve kıyılarımızı gözü kararmış azgın bir kar hırsıyla bir daha geri dönülmez biçimde betona boğuyor, yok ediyorlar.

İşçiler, emekçiler ve doğal yaşam kaynak ve olanakları; mevcut burjuva iktidar ile onun “her türlü destek ve himayesine mazhar olmuş” bir avuç işbirlikçi ve yabancılık şirket tarafından akıl almaz bir sömürü, soygun, talan ve tahribat altındadır. Kendi koydukları kurallara, sınırlama ve yasalara bile aldırmandan soygun, talan ve tahribat ve melanetlerini sürdürüyorlar.

Esasen burjuva iktidarlar ve kapitalist efendileri ne zaman ağır bir krizle karşılaşsalar, ne zaman o güne kadar kullandıkları yöntemlerle yönetemez duruma düşseler bütün güçleriyle ve her zamankinden çok daha azgın bir biçimde emek gücüne ve doğaya- doğal kaynaklara saldırırlar. Ve elbette bütün hak arayışlarını, eleştiri ve tepkileri susturmaya, en gaddar biçimde bastırma-ya; öte yandan da ellerinin altındaki sınırsız medya ve ideolojik aygıtla yalan rüzgârları-fırtınaları estirmeye çalışıyorlar. Yine de geniş emekçi yığınlarında biriken huzursuzluk, öfke, homurdanma ve tepkilerden ölesiye korkuyorlar ve o nedenle de öfke ve huzursuzluğun bir isyan dalgasına dönüşmemesi için şimdiden her türlü önlemi almaya çalışırken, öte yandan da devlet şiddetini en gaddar şekilde kullanıyorlar, demokratik eylemleri kriminalize etmeye çalışıyorlar. Ayrıca biri

ken öfkeyi burjuva muhalefet de kontrol etmekte ve düzen sınırları içine çekmekte zorlanıyor.

Özellikle bugün işçi sınıfı, tüm emekçiler, gençler, kadınlar; özgürlüklerimiz, emeğimiz, insanca ve doğayla uyum içinde, barış ve bolluk içinde bir yaşam özlemimiz düşman sınıf burjuvazinin çok ağır ve çok tahripkâr saldırısı altındadır. Özellikle şimdi, doğa, doğal yaşam, doğal kaynaklar, toprağımız, suyumuz, havamız, bütün ülke ve gezegenler güzeli bu mavi gezegenin -dolayısıyla çocuklarımızın ve insan soyunun geleceği tehlike altındadır. Eşitsiz gelişme yasası gereği değişen güçler dengesi, dünyanın yeniden paylaşılmasını, bu da bütün dünyayı tutuşturarak yakıp kavuracak bir savaş tehlikesini bugün çok daha güncel hale getiriyor.

Ne var ki ekonomik-toplumsal ve siyasi kriz ile savaş tehlikesinin baş gösterdiği bir momentte dünyayı kökten değiştirecek bir toplumsal DEVRİM olanağı da mayalanıyor demektir. Büyük insanlık bugün -üstelik ve ne yazık ki devrimci evlatları da yeterince örgütlü olmadıkları halde- her zamankinden daha çok, kapitalizmi sorgulamaya başlamıştır.

“Fırsatlar ülkesi Amerika”da bile kapitalizm sorgulanmaya başlanması, bir araştırmaya göre nüfusun yarısına yakını, gençliğin de yarısından fazlasının sosyalizmi çözüm olarak görmesi kapitalizmin suyunun ısınmakta olduğunu gösteriyor. Tarih, tekrar komünistleri göreve çağırıyor. Devrime hazırlanmak ve devrimi hazırlamak üzere olanca gücümüzü kullanarak ve gücümüzü artırarak çok çalışmamız gerekiyor; akıllı, yiğit, özverili bir devrimciler örgütünü bir an önce inşa etmek gerekiyor; Devrimci hareket ile işçi hareketini buluşturmak gerekiyor. Çünkü bu devasa sorunları yaratan bir sistem ve siyasi özneler, bu sorunlara asla bir çözüm getiremezler. Bu sorunlarının çözümünü ne burjuva iktidarlardan, ne burjuva muhalefetlerden, ne de burjuva muhalefetlere yedeklenmiş sözde sosyalistlerden bekleyebiliriz. Eski sloganımız bugün çok daha zengin bir içerik kazanmıştır. İnsan türü ve doğal yaşamın tümü yok olmak ve mavi gezegenimiz bir ölü gezegene, bir çöle dönmek tehlikesiyle karşı karşıyadır.

Sınıfımız, komünistler, devrimci demokratlar, bütün ezilenlerin muhalefet hareketleri ve bir bütün olarak büyük insanlık bunu asla görmezlikten gelemez.

Sürekli Aşağı Çekilen Kırmızı Çizgiler

Mustafa Özkan

Bir kere geri adım atmaya başlandı mı sonu gelmiyor! Tavizler tavizleri getiriyor da sonunda nerede durulacağı bile belli olmuyor. Yıllardır burjuvazinin hak gasplarına karşı sendikalar ya alkış tutan bir pozisyonda ya da sıradan bir tepki verme düzeyinde kalıyor. Sonuç olarak tüm kazanımlar kaybedildiği gibi, kırıntıları korumak adına yalvar yakar oluyor sendikalar ve yöneticileri.

İlk zamanlar işçi sendikaları, yoksulluk sınırı altı kırmızı çizgimizdir diyordu. Yoksulluk sınırını bırakın açlık sınırında, hatta onun bile altında ücretler belirlenmeye başlanınca, sendikalar basın açıklaması yapmaya başladılar. İlk zamanlar demokrasi güçlerinin verdiği güçlü desteklerle kalabalıklara konuşan sendika liderleri, sallayıp durdular. O basın açıklamalarına kendi üyelerini bile getirememeye durumu, basın açıklamalarından demokrasi güçlerini de çekince, birkaç kişilik göstermelik eylemlere dönüştü!

Sonra sendikalar, açlık sınırındaki ücretlere bile razı olmaya başladı. Salgın sürecinde ise hiçbir şey yapmamanın rahatlığıyla iyice uyuşturdu sözde işçi örgütleri. Basın-yayın organlarında birkaç sözcük söylemeyi yeterli buldular. İşsizlik oranı kamufle olsun diye, sözde “işten çıkarma yasağı kararnamesi” çıkınca, yine kırmızı çizgimiz dedi sendikalar. “Bu paraya yaşanır mı? Zaten verdiğiniz paraları işçilerin biriktirdiklerinden ödüyorsunuz. İşverene destek bunlar. Bunları kabul edemeyiz” diyerek sözde bir karşı çıkışta bulundular.

Bu kararname; bir yıla yakın bir süredir fiili olarak işten atılan, hiçbir güvencesi olmayan, üç kuruş ödenerek insanları avutan sistemde hem çalışana gözdağı, hem de işsiz kalana karşı bir silaha dönüştü zamanla. Sokağa dökülüp, şartelleri indirmeye hazır olan işçilerle, basın açıklaması yapmayı bile göze almıyordu artık sendikacılar.

Sonunda yetkililer, kararname ile işten atılmış olmasına rağmen işsiz olarak görülmeyenlere verilen sadaka bile ödenemez olmuş olacak ki, 31 Mart itibarıyla, “işten çıkarma yasağı kararnamesine” son verileceğini söylediler. Bunun üzerine fevriyana başladı sendikalar. Bu kararnameye başta karşı çıkmışlardı, şimdi benimsemiş olacaklar ki, kırmızı çizgileri bu kararne olmuş, demek ki! En devrimci(!) DİSK’in başkanı Arzu Çerkezoğlu, “bu kararnamenin sonlanması kabul edemeyiz” diyor. Yani şu anda sadaka durumuna indirgenmiş kırmızı çizgiler. Biraz daha sürsün günlük 40-45 liralık sadakalar diye yalvar yakar olunuyor adeta.

Kısacası, her şey kanıksanmış ve işçilerin de kanıksaması isteniyor. Burjuvazi elindeki tüm silahları kullanarak İşçi Sınıfının boğazını sıkarken, “ne olur biraz gevşetin ellerinizi” demeyi bile unutmuş sendikalar.

Öyle görünüyor ki, bu çıkmazdan kurtulmak için önce ya bu sözde örgütlerden kurtulmak gerekecek, ya da onların liderlerinden. Onun için bu örgütleri bürokratlaşmış, işçinin nasıl yaşadığından habersiz sendika patronlarına hadlerini bildirmek gerek. Veyahut ta onları yokmuş gibi algılayıp, başka seçeneklere yönelmek gerek. İşçi Sınıfının politikalarına ters düşen bu örgütlerden kurtulmak için, politik örgütü meydana çıkarmak gerek.

O GÜN “8 MART”TI..

Ünal Salıcı

Kadınlar zulme, sömürüye ve işgale karşı mücadeleden hiç geri durmadı. Fransız Devrim’inde Versay Sarayı’na yürüyüp XI. Luis’i götüren Paris’in balıkçı kadınlarıydı. 1848 Devrimlerinde de barikatlarda kadınlar en önlereydi.

Paris Komünü’nü başlatan kadınlardı. Yurtlarını savunmak da, işbirlikçi hükümete karşı silahlara sahip çıkmak da en çok kadınlara düştü. Düzenli ordunun karşısına çıkmak da kadınların işiydi. 1917 Şubat Devriminde de üstelik bir 8 Mart da kadınlar en öndeydi. Çarı devirecek fitili ateşlemişlerdi.

Bu topraklarda da kadın mücadelesi yükselerek devam etmiştir. Bu mücadelenin önemli bir ayağı da Kürdistan’da. Koçgiri ayaklanmasında Zarife ise Dersim’de Bese’dir. Kürtlerin uyanışı Sakine’dir. Zilan’da, Diyarbakır Cezaevi kadınlar koğuşudur. Bugün Ortadoğu’nun en gerici burjuva diktatörlüğünün temelleri sarsılıyorsa bu kırk yıldır bitmeyen “Kürt Baharı”ndandır. Doksanlı yıllarda Amed’de, Cizre’de, Nusaybin’de zılgıtlarıyla sokaklara taşan Kürt kadınlarıdır. Rojava’da İŞİD’e karşı kahramanca savaşan Şehit Ruken Kadınlar Taburu’dur.

Maalesef bugün artık giderek artan sayıda kesim, 8 Mart ı “Dünya Kadınlar Günü” olarak kutlamaktadır. Elbette burada sorun sadece “Emekçi” kelimesinden ibaret değildir. Kadının özgürleşme mücadelesine bakışla, kadını toplumsal konumlandırmayla ilgili bir farklılaşma söz konusudur. Fark bu kadar açık, kesin ve derindir. Sadece kadına/kadın sorununa bakışın değil, sınıflar mücadelesini ele alışın da somut bir ifa-

desidir.

8 Mart’ın dünya devrim hareketine kazandırılması süreci bile, bunun somut kanıtıdır. 1857 yıllarında “vaatler ülkesi” Amerika’da sömürü had safhada. Çoğu kadın günde 16 saat çalışma ve düşük ücrette karşı greve gider. Amerikan burjuvazisi ile diş diş bir kavga başlar. Grevin yayılacağından korkan patron, işçileri fabrikaya hapseder. Ve arkasından çıkan yangında 129 kadın işçi yanarak can verir.

Günlerden “8 Mart”tır!..

Bu yangın, mücadelenin alevini yükseltir ve yayar. İşgününün kısaltılması için Manhattan’da iplik işçisi kadınlar greve çıkar. Polis greve acımasızca saldırır. 140 kadın işçi katledilir.

Günlerden yine “8 Mart”tır.

1910 yılında Kopenhag’da toplanan Sosyalist kadınların ikinci konferansında Clara Zetkin’in önerisiyle 8 Mart, emekçi kadınların mücadele günü olarak ilan edilir.

Evet. Bu kısa tarihçe, “8 Mart”ın doğuşunun hiç de sınıflar üstü olmadığını gösterir. Yani doğuşundan, uluslararası bir gün haline gelmesine kadar, her aşaması sınıfsal ve devrimcidir.

Yaşasın Dünya Emekçi Kadınlar Günü!

8 Mart Mor değil, Kızıldır!

8 Adere Pirozbe!

Kendi Başının Çaresine Bakmak

Samsun’un Vezirköprü İlçesi, kenevir üretiminin başkentlerindendir. Kooperatif kanalıyla ekim yapıyorlar, kooperatif kanalıyla sözleşme yaptıkları kişi ve kuruluşlara ürettiklerini satıyorlar. İzinli üretim alanı burası. Alımından satımına kadar denetim altında tutuluyor.

Üretilen ürünlerin, tohumun kilosu 50-60 kuruştan, sapları hafif olduğu için kilosu 3- 3.5 liradan satılıyor. Geçen yıl yine yetkililer ve kooperatif tarafından yönlendirilerek sözleşme yapılmış. Ürünler hasat edilip satılmış. Satılan ürünlerin parasının bir bölümü kalmış ama olsun, nasılsa alınır denilmiş. Bu yıl yine ekilmiş. Tohumun bir miktarıyla sapın tamamı ellerinde kalmış köylülerin. Sözleşme yaparken yanlarında olan yetkiler ve kooperatif kenara çekilmiş. Paralarını alamadıkları ve yeni ürünlerini almaya söz vereni ara ki bulasın. İş köylülere kalmış, nasıl bulsunlar! “Üretim alanı oluşturduk” diye övünen yerel yöneticiler, “kendi başınızın çaresine bakın” dercesine çekilmişler kenara. Kooperatif ise “bu sistemde kooperatif ne işe yarar” dercesine arazi. Kolluk kuvvetleri, söz verenden ziyade, mağdurlara karşı çıkıyor. Sesinizi çıkarırsanız, ümüğünüzü sıkırtır” diyor üreticiye. Sahtekârlara güç yetmeyince başka ne yapılır?

İnsanın aklına türlü türlü kötü fikirler geliyor. Acaba bu ekim teşviki, yasadışı uyuşturucu sistemine yardımcı olunsun diyeydi de, ‘saf’ köylüler anlayamadılar mı diye! “Yasal alıcıları boşverin, öbürlerine bakın ‘saf’ köylüler” demek mi istendi acaba? Bir zamanlar Karadeniz dağlarında terörist var denilerek yaylalara çıkış engellenince, ladin ormanı aralıklarından kenevir kökleri filizlenmeye başlamıştı!

AKP iktidarı sosyalistlerin yapamadıklarının tamamını alkış alarak yapıyor da farkında değiliz. Sistemin ne kadar stepnesi varsa, itibarsız hale getirdiler daha ne olsun? Yardım kuruluşlarına güveni,

%90'lardan 20'lere çektiler, arpalık gibi kullanarak! Ticarete kimse kimseye güvenmiyor artık. Polis suçlu yerine suçsuzu yakalıyor. Ezka-za yakaladığı suçluyu, savcılar salıyor... onlar salmazsa mahkemeler. Yine gözden kaçıp içeri düşenlere ise politikacılar af çıkarıyor. Devletin en üst makamı, "ben işçilerin hak arama eylemi olan grevleri yapılamaz hale getirdim, daha ne yapayım" diyor. Parlamentoda parmak kaldırma özgürlüğü bile kalmadı. Haksızlığa uğrayanın gidebileceği bir merci zaten yok. İstifa etmek yasak, aç kaldım demek külliye yasak! Öldürenin ziyade ölende suç aranıyor!

Daha ne olsun? Hani deriz ya "yönetenlerin eskisi gibi yönetemeleri ve yönetilenlerin ise böyle yönetilmek istememeleri halleri!" Tam da öyle değil mi ülkenin hali. Ne yapsın kenevir üreticisi köylü? Devrim mi yapsın? İşten atılan veya üç kuruşa çalışmak zorunda bırakılan işçi, devrim mi yapsın? Sokakta aylak aylak dolaşmaya terk edilen eğitilmiş genç devrim mi yapsın? Eğer bunları da havale ettiyse birilerine; bu ülkenin insanları, devrimcileri ne yapsın?

Şapkayı öne koyup toparlanmak lazım. Kafayı gömdüğümüz kumlardan çıkarmak lazım. Her şey hazır da, galiba biz hazır değiliz diyebilme cesaretini bari göstermek lazım. O hazırlığın ne olduğunu herkesten çok biz biliyoruz ama boş laflarla zaman geçiriyoruz işte. Nasılsa bahane hazır "hazırlıksız yakalandık!"

"Susmuyoruz Korkmuyoruz İtaat Etmiyoruz!"

Burhaniye'li kadınlar, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde kalabalık kitle halinde kent meydanını doldurdular ve hep birlikte haykırdılar:

"Dünya Yerinden Oynar, Kadınlar Özgür Olsa!"

"Susmuyoruz, Korkmuyoruz, İtaat Etmiyoruz!"

"Şiddete, Tacize, Tecavüze Son!"

Ve devrimci bir kadın arkadaşın elindeki nar şeklinde bir döviz ve döviz üzerinde şu sloganı:

Yakarsa Dünyayı Kadınlar Yakar;

Kadınsız Devrim Olmaz!

Ülkemizin, Ortadoğu'nun ve dünyamızın bütün kadınlarının -bugün yaşadığımız en ağır koşullarda bile- bu mücadele azimleri, kararlılık, inat ve ısrarlarıyla; bu kadın cesareti ve yaratıcılıklarıyla özgürlüklerini ve hayatın tüm alanlarında eşitlik taleplerini koparıp alacaklarına ve kazanacaklarına kesinlikle inanıyoruz. Ve elbette böylelikle kadınlar, tüm insanlığın, yani tüm evlatlarının özgürleşmesine de öncülük edecekler ve en büyük katkıyı yapacaklardır.

Hiç kuşku yok ki insanlığın yarısını oluşturan, diğer yarısını da doğurup yetiştiren kadınların örgütlü olarak yer almadığı hiçbir toplumsal sorun kesinlikle çözüme kavuşamaz, hiçbir toplumsal devrim asla zaferle taçlanamaz.

Grevci Maltepe Belediye İşçisiyle Röportaj

İşbaşı: Kadıköy, Maltepe ve Kartal belediyesinde işçilerin örgütlü olduğu Genel İş Sendikası ile Belediyeler arasında yürütülen Toplu İş Sözleşmesinde anlaşma sağlanamaması üzerine, grev kararı alınmış ve greve çıkılmıştı. Maltepe Belediyesi işçilerinin talepleri nelerdi?

Kenan Şahin: İşçiler Maltepe Belediye Başkanı'nın geldiği günden beri yapmadığı zammı talep ediyordu. Bu oran %47'ye tekabül ediyordu. Ayrıca kadrolu işçilere verilen sosyal hakların sadece bir kısmı ödendi.

İşbaşı: Süreç devam ederken, Genel İş Sendikası Genel Merkezi'nin, Belediye ile görüşmesi sonucunda, (araya CHP'li bazı vekillerin de girdiği söyleniyor) sendika ve belediye grevin bittiğini duyurdu. İşçilerden habersiz olarak alınan bu karara nasıl gelindiğini, okuyucularımızla paylaşır mısınız?

Kenan Şahin: Ben kendi adıma bundan sonraki süreçte kesinlikle DİSK'e bağlı kalmayacağımı belirterek, DİSK yetkililerinin cebine giren bir para olduğunu ya da söz aldıklarını düşünüyorum.

İşbaşı: Sendikanın bu tutumuna işçiler nasıl bir tepki gösterdi?

Kenan Şahin: Henüz toplu olarak bir tepki verilmedi ancak, Genel Merkez yetkililerine karşı bir şeyler yapılması gerektiği konuşuluyor şu an için.

İşbaşı: Kadıköy ve Kartal Belediyeleri'nde de aynı sürecin yaşandığı söyleniyor. Diğer belediye işçileriyle bu konuyla ilgili bir görüşme talebiniz oldu mu? Görüşmeyi düşünüyor musunuz?

Kenan Şahin: Görüşme henüz yapılmadı ama toplu şekilde istifa ederek DİSK'i belediyelerden gönderme düşüncesi var akıllarda

İşbaşı: Mevcut partilerin, konu işçi ve emekçi hakları olduğunda sermayenin yanında saf tuttuğunu her seferinde görüyoruz, mevcut sendikal anlayışın da işçilere kazançtan çok zararları olduğu ortada. Bu konuda sizce işçiler nasıl bir tavır değişikliği içine girmeli? Nereden başlamalı?

Kenan Şahin: İlçemizde bulunan grevi sendikaya çevirerek yerel tabanda ki hareketimizin sonucunu sendikanın genel merkez yetkilileri değil de ilçede bulunan temsilciler tarafından onaylanıp imzalanması gerektiğini savunarak, sendika yönetmeliğine/tüzüğüne madde olarak eklenmesini talep ederek başlayabiliriz.

İşbaşı: Yaptığınız açıklamalar için teşekkür ederiz

Kenan Şahin: Bana bu fırsatı sağladığınız için ben teşekkür ederim.

Defolar Ortaya Çıkıyor!

Murat Kalender

CHP’li belediyelerdeki grev ve direnişler, solcuların defosunu ortaya çıkardı; onların defoları ise sendikaların defosunu! “Yahu AKP belediyelerinde grev yapsınlar da görelim” diyor birileri! Diğeri, “sendika sözleşmeyi bağtılamış işçilere ne oluyor” diyor. Bir başkası “bu işçiler, o belediyenin başkanlarından ve kendi başkanlarından daha iyi mi bilecek işçi haklarını” diyerek tavan yapıyor. Diğerlerinden masum sayılan biri, “yahu şu günler de yandaş medya ve AKP iktidarına rezil olunmasaydı iyiydi” diyor. Biri ses yükselterek, “arkadaşım asgari ücreti en yüksek dillendiren ve asgari ücretin üzerinde işçilerine ücret ödeyenlere bunlar yapılır mı” diyor. “Para yok para, iktidar ödeneklerine el koyuyor belediyelerin, bu zor günlerde dost belediyelere bunlar yapılır mı? İktidarın ekmeğine yağ sürüyor bunlar” diyenler oluyor! Hızını alamayıp, “bunlar AKP’li olabilir, ben olsam bunların hepsini işten atarım” diyenler bile oluyor. Bunların tamamı şu veya bu şekilde kendini sol-sosyalist diye ifade edenlerin söylemleri!

Sendikalar zaten defolu. Sözde örgütleniyorlar; belediyeler kimin elindeyse onun yandaşı sendikaların örgütlenmesine örgütlenme denilirse! Belediyeler CHP’liyse DİSK, diğerlerindenyse, Hak-İş veya Türk-İş. Örgütlenme ahbap çavuş ilişkisi. Yani patronla sendikacı dost. Kariyer sahibi olup, işçiler nezdinde kabul görmek için örgütlenmesi lazım olan dostuna alan açıyor biri; diğeri söz veriyor kırıntılara ikna ederim diye! Sendikacılar hiç işin zorunu seçmiyor. Ahbabı olan işyerlerinden başka yerlerde örgütlenmek için ne vasıfları var, ne de niyetleri! Öyle olunca parsel parsel paylaşılmış işçiler. Sendikacılar işçi olmaktan çıkıp, işveren CEO’larına dönmüşler adeta. Asgari ücret veya onun biraz üzerindeki maaşlara onlar da mahkum edilsin, bakalım o işi yaparlar mı? Yapsalar bile nasıl yaparlar bakalım?

İşçilere kızan solcuların söylemlerine ne denilir?

Siz AKP belediyelerinde gev yapılmamasının sorumluluğunu işçilere mi kesiyorsunuz yoksa, sahte sendikacılara mı? Oralara yanaşıp başını belaya sokmak istemeyen sendikacılar veya anlaşarak oralarda örgütlenip, örgütsüz işçiler kadar bile aktif olmayan sendikacılara kızmak yerine işçiler hak arıyor diye kızmak niye?

Sendika sözleşmeyi kabul etmiş, işçilere ne oluyor diyen solcularla, işçiler Türk-İş’e karşı neden direnişe geçmiyor diyenler aynıları. İşçiler Hak-İş’e karşı çıkıp hak savunuculuğunu eline almazsa küfür edeceksin, DİSK’in aldığı hakları kabul etmeyince yine küfür edeceksin! En azından tutarsızlık değil mi? İkiyüzlülük değil mi en azından?

Sendika başkanları ve belediye başkanlarının işçilerden daha iyi hak savunuyor olacağını söyleyen birinden ne solcu olur, ne de sosyalist. Çünkü böyle biri olmak için, bilginin ve becerinin kimsenin tekelinde olmadığını da bilmek lazım!

Bugünlerde bu tür hak aramalar, AKP iktidarının ekmeğine yağ sürüyor diyenler, yarınların bugünleri aratmasına razı olanlardır. Veya iktidarı ve devleti parti olarak görmek demektir. İktidarın parti değişimleriyle işçilerin ve yoksulların yararına işlemeyeceğini ya bilmemek, ya da bilip de böylesini onaylamak demektir. Seçim kazanan partilerin kukla olduğunu bilmemek demektir belki de!

İşin en ilginç ise, aslan solcuların asgari ücretle ilgili söyledikleri. Yüzünü beri dönüp asgari ücretin ülke genelinde çalışanların yarısını oluşturmaya kızp; geri dönüp asgari ücretin yüz lira üstünde veriliyor diye güzellemeler yapmaları, ikiyüzlülük değilse nedir?

Para yok para diye anıranlara “Fatih Sultan Mehmet’in resmini” milyonlar ödeyerek getirilmesine ne diyeceklerini sorsak yanıt verirler mi? Ülkeyi saraylara beleyip caka satmalarla, caka satmak için milyonlar ödeyerek resim satın almaların arasındaki fark, ucuz veya pahalı oluş farkından başka bir şey değildir. Bugünün iktidarının “cafcafdan” taviz verilmez demesiyle, iktidar namzedinin arasındaki farkın kullanma olanakları kadar olduğunu bilmek lazım!

Hele bir de solculuk adına “ben olsam onları işten atarım, AKP’nin ekmeğine yağ sürüyorlar” diyenler var ya; iyi ki onlar yok demek yetmiyor bile! Onlar olunca bugünküleri aratmayacaklarını açık seçik söylüyorlar da, biz anlayabiliyor muyuz belli değil!

İşin özü sistem. Kendini iktidar sananlar er veya geç giderler. Burjuvazinin işine yarayan kalır. Daha iyi yarayacaklar fark edilirse yenileri gelir. Yani sistem değişmediği sürece yoksullar veya İşçi Sınıfı cennahında değişiklik olmaz! Bilinen defolar bugünden ortaya çıktığına göre fazla uzun etmeye gerek yok! Herkesin yoluna gittiği, yol arkadaşlarının belirleneceği günleri yaşıyoruz aslında...!

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü Üzerine

Züleyha Akın

8 Mart, bundan tam 164 yıl önce New York'ta eşit işe eşit ücret, 8 saatlik iş günü ve insanca çalışma koşulları istemiyle greve çıkan dokuma işçisi kız kardeşlerimizin canlarını ortaya koyarak kazandıkları gündür.

Bu gün, başka bir dünya olası diyen, eşitlik, özgürlük ve insanca bir yaşam için mücadele eden emekçi kadınların günüdür.

8 Mart, dayanışmayla mücadelemizi büyüttüğümüz, birbirimize güç kattığımız günün adıdır.

Biz kadınlar, eşitsizliği, şiddeti ve sömürüyü değişen biçimleri ile bugün tekrar yaşıyoruz. Tüm dünyada gün geçtikçe etkisini arttıran ekonomik kriz ve baskı ortamının yarattığı iklimle birlikte, bedenimize ve emeğimize yönelen şiddet ve sömürü, tüm biçimleri ile artarak devam ediyor.

Pandemi koşullarında biz kadınlar giderek daha çok yoksullaştırılıyor, sosyal güvenlik ağları dışına çıkarılarak aile kurumunun içine hapsedilmeye çalışılıyor.

Kadınları ekonomik olarak zayıflatan, aileye bağımlı hale getiren, sadakaya, sosyal yardıma muhtaç bırakan düzeninizi kabul etmiyoruz. İnsanca yaşamak için güvenceli çalışma hakkımızı, eşit işe eşit ücret hakkımızı, sendikalarda örgütlenme hakkımızı, çocuk ve yaşlı bakımının kamusallaşmasını talep ediyoruz!

Kadınlara yönelik şiddet uygulayanlar, tam da sırtlarını yasalara dayayarak artmaya devam ediyor. Üstü kapatılmaya çalışılan kadın cinayetlerinde ancak kadınlar bir arada ses verip sahip çıktığında adalet sağlanabiliyor. Her türlü şiddete uğrayan kadınların, yaşam tarzları ısrarla sorgulanmaya devam ediliyor.

Kadına yönelik şiddetle mücadelede çok önemli olan, 6284 sayılı Ailenin Korunması ve Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesi yasasına aile düşmanı olduğu gerekçesi ile saldırmaya devam ediyorlar. Kadınların mücadelesi olmaksızın tecavüzcülerin, kadın katillerinin adil yargılanmadığı bir dönemde haklarımızdan asla taviz vermeyiz!

Kadınları çalışma yaşamından dışlayarak aileye mahkûm eden iktidar, bir yandan boşanmayı zorlaştırmaya çalışıyor ve bir yandan da kadınların nafaka hakkına göz diyor. Kadınları her koşulda erkeğe bağımlı kılan uygulamayı kabul etmiyoruz.

Okula gönderilmeyerek meslek edinmelerine engel olunan, hamile olduğu için işten atılan kadınları savunacağız. Mücadele ederek kazandığımız medeni haklarımızdan bir adım geri atmaya çağırız!

Toplumsal yaşamın ve hayatın tüm alanlarında, evde, sokakta, okulda, işte bizleri yok saymaya çalışan erkek egemen sisteme karşı direnmeye devam edeceğiz.

Şimdiye kadar hakkımız olanları, özgürlüğümüzü nasıl direnerek kazandıysak, yine kazanacağız. Kürtajı ihanet ilan ederek yasaklamaya çalıştıklarında, tecavüzcülere af yasasını meclis gündemine getirerek çocuk yaşta evliliğin önünü açmaya çalıştıklarında dayanışma ve mücadelelerimizle bu yasal düzenlemeleri nasıl geri çektirdiysek bugün de aynı kararlılıkla mücadelemizi sürdüreceğiz.

Biz kadınlar hayatın her yerindeyiz. Hayatı her gün ve her gün yeniden üretiyoruz. Yaşamın bütün zorluklarını sırtlanıyoruz. Maruz kaldığımız bütün eşitsizliklere rağmen inatla ve ısrarla var olduğumuzu ve var olmaktan asla vazgeçmeyeceğimizi hatırlatıyoruz. Gücümüzü de buradan alıyoruz.

Bu tabloyu değiştirebilecek umudumuz, direncimiz ve gücümüz var. Bizler bu kararlılıkla mücadelemize devam ediyoruz.

İşte, okulda, mahallede, sokakta... Kadınların bir arada ve güçlü olmasının yaratacağı selin önünde hiçbir engel duramaz!

Biz kadınlar yoksulluğa, güvencesizliğe, savaşa, kadın cinayetlerine, tacize, tecavüze ve kazanılmış haklarımıza yönelik saldırılara karşı haklarımız ve hayatlarımız için bir arada olacağız.

YAŞASIN KADIN DAYANIŞMASI!

Papa'nın Irak'ta İşi Ne?

2013'te Vatikan'da papa seçilen Franciscuk (Francis) 5 Mart 2021'de Irak'a üç gün süren bir ziyarette bulundu. Güvenlik ve sağlık koşullarının olmadığı bu dönemde Papa'yı Irak yolculuğuna zorlayan neydi?

Irak Mart 2003'te ABD ve müttefikleri tarafından, yalan ve dalaverelerle yakılıp yıkılmaya başlandı. Irak halkı on yıl bizzat ABD, İngiltere, Fransa, Polonya, Avusturalya vb. askerlerinin çizmesi altında ezildi. Irak'a yönelik bu emperyalist müdahalede bir milyonu aşkın Iraklı öldürüldü, bunun birkaç katı yaralandı. Irak'ta farklı dinlere (Sünni, Şii Müslüman, Hristiyan, Süryani, Ezidi vb.) ait mabetler, müzeler işgal edildi, yağmalandı. Bu müdahalenin sonucunda Kuzey Irak'ta Kürtler otonom bir yönetime sahip olurken Irak, dini temelde parçalarına ayrıldı.

Irak'ta kalıcı bir hale gelen bu emperyalist müdahale 2011'de El Kaide ve onun bir versiyonu olan IŞİD'in devreye sokulmasıyla sürdürüldü. Emperyalist tahribat, IŞİD kullanılarak daha vahşi boyutlara taşındı. Bütün bu süre içinde kılını bile kıpırdatmayan papa, birden bire Irak'ı hatırladı ve güvenlik ve sağlık telkinlerine rağmen Irak'ı ziyaret etmeye karar verdi.

Papa'nın bu ziyareti emperyalist işgalden zarar gören Hristiyanlara moral vermek, Müslümanlar ve diğer dinlere mensup Iraklıları teskin etmek gibi ruhani gerekçelerle açıklandı. Nitekim Papa ziyaretinde Hristiyanlar ve Müslümanlar için kutsal olan yerleri ziyaret ederek ziyaretin açıklanan gerekçesini yerine getirdi. Ziyaretin bu kısmında herhangi bir sorun görülüyor. Katolik Hristiyanların ruhani lideri savaştan zarar gören dindaşlarını ziyaret ederek görevini ifa ediyor, bu arada savaştan zarar gören Müslümanları da teskin ediyor.

Ziyaret sırasında görüştüğü liderler dikkate alındığında Papa'nın Irak ziyaretinin ruhani nedenlerle gerçekleştirilen bir ziyaret olmadığı açıktır. Papa, Bağdat'ta kimi temsil ettiği belirsiz olan merkezi hükümetle görüşükten sonra Şiilerin kutsal kenti Necef'e geçti ve Irak Şiilerinin lideri Ayetullah Ali Sistani'yi evinde ziyaret etti. Şii bir liderin evinde ziyaret edilmesi yanılmıyorsa papalık tarihinde bir ilktir. Burada vurgulanması gereken ilk oluş değil, ziyaretin siyasi arka planıdır.

Papa Sistani görüşmesine dair bir açıklama yapılmadı. Ancak Sistani'nin İran Ayetullahlarıyla hem dinî hem de siyasi görüş ayrılıkları dikkate alındığında, Papa'nın ziyaretinin siyasî bir nitelik taşıdığından kuşku duymamak gerekiyor. Ziyaretin asıl

amacını da bu görüş ayrılıkları oluşturuyor. ABD'nin İran'a yönelik bir hazırlığı olduğu biliniyor. ABD uzun yıllardır İran'ı düşman devlet statüsüne alarak, ambargo uyguluyor. ABD, Trump döneminde İran'la yapılan nükleer anlaşmadan çekilmişti. Biden'ın bu anlaşmaya geri döneceğine dair bir belirti de yok. Ambargo ise sıkılaştırılarak devam ediyor. Ayrıca Vatikan'ın dünya çapındaki ABD operasyonlarının bir parçası olduğu da biliniyor. Bütün bunlar ziyaretin Şiiler arasındaki dini ve siyasi görüş ayrılıklarını kullanarak, İran'ın Irak ve bölgede artan etkinliğini kırmaya yönelik bir hamle olduğunu gösteriyor. Bundan da önemlisi, ziyaretin ABD'nin İran'a karşı bölge ülkelerini yanına alarak ya da en azından tarafsızlaştırarak, İran'ın kuşatılması politikasının bir unsuru olduğu açıktır.

Papa'nın Sistani ile görüşmesinden sonraki durağı Erbil'di. Erbil'de Kürt Bölgesel Yönetimi Başbakanı Neçirvan Barzani ile görüştü. Şüphesiz bu, Kürt Bölgesel Yönetimi'nde 2017'de düzenlenen bağımsızlık referandumuna, Vatikan tarafından verilmiş bir siyasi destektir. Ziyaretin diğer bir boyutunun da, Kürt Bölgesel Yönetimi'ni, İran'ın kuşatılmasına dâhil etmeye yönelik olduğunu varsaymak için birçok nedene sahibiz. Birincisi, İran, Barzani'nin başını çektiği mücadeleye öteden beri hep düşmanca davranmıştır. İkincisi; Türkiye, Irak Merkezî Yönetimi ve Kürt Bölgesel Yönetimi arasında Şengal'e yönelik operasyon ortaklığı, bir yanıla Kürt Ulusal hareketine diğer yanıla da İran'ın bölgedeki etkinliğine yöneliktir. Papa'nın Sistani ve Neçirvan Barzani ile görüşmesinin siyasi arka planı konusunda hiçbir açıklama yapılmamış olması, ziyaretin siyasi nedeninin gizli tutulduğunun kanıtıdır.

Uzaya Gidiyoruz....

Artsın Turan

Pandemi sürecinin evden çalışma kavramı yönetmelikle çalışma hayatımıza yerleşti. Aslında 4853 Sayılı İş Kanunu Madde 14 te 2016 yılında; “Uzaktan çalışma; işçinin, işveren tarafından oluşturulan iş organizasyonu kapsamında iş görme edimini evinde ya da teknolojik iletişim araçları ile işyeri dışında yerine getirmesi esasına dayalı ve yazılı olarak kurulan iş ilişkisidir” şeklinde tanımlanmıştı. Bu tanımlamaya ek olarak çalışmaların İş Kanunu dördüncü fıkraya göre sözleşme yapılması gerekliliği dahil edilmiştir.

Yapılacak iş sözleşmesinde; işin tanımı, yapılma şekli, işin süresi ve yeri, ücret ve ücretin ödenmesine ilişkin hususlar, işveren tarafından sağlanan ekipman ve bunların korunmasına ilişkin yükümlülükler, işverenin işçiyle iletişim kurması ile genel ve özel çalışma şartlarına ilişkin hükümler yer almalıdır.

Yasada ek olarak eşitlik ilkesi “esaslı neden olmadıkça salt iş sözleşmesinin niteliğinden ötürü emsal işçiye göre farklı işleme tabi tutulamaz. İşveren, uzaktan çalışma ilişkisiyle iş verdiği çalışanın yaptığı işin niteliğini dikkate alarak iş sağlığı ve güvenliği önlemleri hususunda çalışanı bilgilendirmek, gerekli eğitimi vermek, sağlık gözetimini sağlamak ve sağladığı ekipmanla ilgili gerekli iş güvenliği tedbirlerini almakla yükümlüdür” hükmü de yer almaktadır.

Pandemi sürecinde sosyalleşme sorunu yaşayan çalışanlarımız artık çıkarılan yönetmelikle evden çalışmaya adapte edilecek. Şu ana kadar hepimizin bildiği merak edenin mevzuattan okuyup, öğreneceği bilgidен bahsettik.

Şu andan itibaren düşünelim ben bankada örgütlenelim dersem nasıl örgütlülük sağlayacağım. Örgütlülük toplumu diri tutar. Ama bu sorunun çözümü uzaktan çalışmada (evden çalışmada yok). Örgütlü güç grev kararı alındı. Karşılığı yok.

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği üzerinden düşünelim. İşe alım esnasında sağlık raporu alıyoruz. Aldığımız Mimar evden çalışıyor. Ama Mimarın evi depreme dayanıksız ve deprem riski var. Bunun için İsg Uzmanı çalışma yerinin dizaynını nasıl yapacak herkes için ayrı ayrımı yapacak.

Meslek hastalıkları açısından düşünelim. Koltuk, sandalye, masa, bilgisayar vb cihazlar verilir diyor. Bunların yerleştirileceği yer benim evimde var mı? Varsa kirasını işveren mi veriyor benim mahremim sayılan alana giriş hakkı elde ediyor. Hastalıkların tespiti yapılamaz. İş kazası tespiti yapmak kolay ol-

maz. Örnek düştük. Evinde önlem almalıydı diyen işverene cevap ne olacaktır.

Meslek hastalıkları tespiti yapılamayacağı gibi, eğitimlerde verilemeyecektir. Yasal haklarının bir kısmından mahrum olacak olan çalışanların üzerine ek yük bindirilecektir.

Her iş uzaktan yapılabilecek mi? Yayımlanan yönetmelik diyor ki “Kimyasal madde ve radyoaktif maddelerle çalışma, bu maddelerin işlenmesi veya söz konusu maddelerin atıkları ile çalışma, biyolojik maddelere maruz kalma riski bulunan çalışma işlemlerini içeren işleri uzaktan çalışarak yapılmaz.”

Yönetmelik kanun maddesine ek bir tek çalışma alanını getirmiş. Yani çalışmanın sınırını koymuş. İşçiye çalışma hakkının iznini vermiş mi? Yönetmelik işçi ve işvereni aynı seviyede tutmuş. Keşke eşitlik anlamında tutsaydı. Devrim yapıyoruz ya İnsan Haklarında belki onun belirtisidir.

O kadar sevinmeyelim. Sorumlulukların paylaşımını işçiye vermiş. İşveren yazacak. Yazılı belgesi olacak. Ancak mücbir sebepte buna gerek yok evden çalış diyecek. Yönetmelik evden çalışmada işçi haklarını gasp etmiş. Elektrik, su, ısınma kullanımında ki hesaplamalarda tespit yok. Ek olarak işçi dinlenmeleri, sosyal haklar, yemek vb rutinleri bırakmış. Bunun sağlık üzerine etkileri hesaplanmamış. Çalışma saatlerinin sözleşmede yazılması gerektiğinin altını çizmiştik. (Toplantıları, hafta tatilleri de yazılmalı. Sözleşme yapan arkadaşlarımız mutlaka sözleşmeyi çok iyi doldursun)

Dünya esnek çalışmayı tartışır durumda iken aslında bu yönetmeliği çıkaranlar Koç holding, Tüsiad vb açıklamalarını kendilerine görev edinenlerdir. Zaten onlar ne istediler de almadılar. Hayat birkaç kişi için tasarlanırken çalışanların sömürülmesi normal görülmektedir.

Ne demişlerdi. Bizde işçilik Çin’den ucuz. Bunun adı İşçinin peşkeş çekilmesidir. Çalışanların sosyal haklarının hiçe sayılacağı uzaktan- evden çalışma sistemi acaba neleri yok edecek.

Paylaşımı öldürecek, örgütleri dağıtacak, sağlık sorunlarına neden olacak, maddi kayıpları getirecek, düşünme ve geliştirme gücünü kaybettirecek, insanların yardımlaşmasının önünü kapatacak, grev boykot, iş bırakma haklarımızın kaybına neden olacak, öğrenme ve çözümleme yeteneğinin yok olmasına neden olacak... Bunlar benim aklıma gelen birkaç kayıp işçi sınıfı için sizler bunu çoğaltırsınız.

İşçi sınıfı bir yönetmelikle tekrar düşürülmüştür. Mücadele edilmezse bu yönetmelik geleceğin gaspına yol açacaktır. Yeniden mücadele ve örgütlenme zamanı.....

Korkma Bağır! Ya Sonra!

Melis Akın

Kapitalizmin “iğrenç mahluklarla dolu karnı, hâlâ doğurgan” B. Brecht

Kapitalizmin tarihsel döngüsü, insana ve insanlığa hiç sinanmamış ya da hep sinanan acılar yaşatan; yılları, yüzyılları kasıp kavuran, zaman zaman kendini yeniden reforme ederek, özünden kopmaksızın sömürünün her türünü –siyasal, ekonomik, ekolojik, toplumsal, dinsel, sınıfsal- ve biçimini arsızca hayata sahneleyen bir kara düzendir.

Sistem her tıkandığında sahneye kötü bir replikle bir oyuncu atlar ve der ki; “Demokrasi, insan hakları, hukukun üstünlüğü ile yalnız değilsin! Korkma Bağır!

Bu illüzyon söze ya da eyleme dönüştüğü an bozulur her alanda. Çünkü sistemin sınırları belirler sesini ve soluğunu.

Tarihsel döngünün temel dönüşüm noktalarından biridir ailenin kurumsallaşması ve ataerkil düzene geçiş. O gün bu gündür kadın sorunu ve mücadelesi diyerek kavramsallaşan ve sistemin sınıfsal mücadeleden ısrarla ayırtmaya çalıştığı devasa bir kara deliğin içinde çırpınıyor insanlık.

Kadının ikincil konumundan, yedek işgücü olarak sömürülmesinden, kadın ve erkeğin cinsel kimliği üzerinden karşılaştırılmasından öteye gelinek nokta, artık kadının canıyla uğraşır hale gelmesidir. Kadın cinayetleri, taciz ve tecavüzler sayfalarca yazsak sığmayacak örneklerle dolu. Her biri bir yaşam, her biri bir can, her birinin eşi dostu, yakını var ve her kadın katli yürekleri sızlatıyor elbet. Bu sızı insani bir his olarak duyumsadığımız, ya bu cinayetlere, taciz ve tecavüzlere bangır bangır bağırarak, korkmadan bağırarak kadınların sesi yeri göğü neden kaplayamıyor. O sahnede demokratik(!) hakkını kullanan ve yüreklice kullanan kadınlar neden başının çaresine bakmakla karşı karşıya kalıyor?

Oysaki; ne seçeneklerimiz var. Bir sürü şirket piar çalışması gibi mobil uygulamalar hazırlamış, bir tuşla şiddeti durdurabiliriz. Hatta “kadının beyanı esastır.” diyen bir hukuksal yaklaşım var. Şiddet göstereni uzaklaştırma kararı alırdırabiliyorsunuz. Sonra o failer nasıl oluyorsa bulduğu yerde canınızı alıyor.

Öldürmenin bin bir türünü görebilirsiniz kadın cinayetlerinde. Sahnenin ortasına düşüyor kadınlar. Ses yok, soluk yok. İstatistik var, ağıt var, anma var. “Münferit olması” var ama asla çözüm yok. Niye çözüm beklemek gerektiği de ayrı bir konu başlığı olsun.

Kadını kadına, kadını erkeğe düşman eden kapitalist düzen, kadının onurlu mücadelesini sistemin çarklarında yavaşlatma, sınırlama ve sığlaştırma yöntemi ile öfkeyi dindiriyor. Kadın sorunu can yakmaya devam ediyor. Peki, tek başına bir sorun mu? Diğer mücadele alanlarından bağımsızlaştırılabilir mi?

Sınıfsal mücadele alanlarına bakalım. İşçi, emekçi ve yoksulların hem ekonomik hem de siyasal mücadele de aynı tarihsel akış içinde yaşadıkları çok farklı değil. Hem sosyal hem de ekonomik hakları için bitmez uğraşları, asgari ücret, emeklilikte yaşa takılma, işsizlik, güvencesizlik, sendikal engellemeler, iş cinayetleri, çocuk işçilik gibi sömürünün ana arteri ve can damarı olan işçi sınıfı mücadelesinde korku dağları aşılıyor, bağır denmiyor işçiye emekçiye... Sahnenin tozunu dumanını onlar yutuyor, görkemli başrol her zaman ki gibi burjuvazinin elinde. Her karışına ayak basıyor ve ezdikçe eziyor. O sahnede ne işçiye ne emekçiye ne yoksula ne kadına ne erkeğe ne de çocuğa yer yok. İnsanlığa yer yok çünkü. Bir avuç başrol için tuzla buz ediliyor insana dair güzel olan her şey.

Yüzlerce yıllık senaryoyu sürekli kendi lehine geliştiren ve önceden belli rollerle yaşamın sahnesini kendince elinde tutanlar her seferinde kapkara bir perdeyle ve alkışsız iniyorlar sahneden. İçten içe homurdanarak, bir gün gelip en son gösterileri olacağını bilerek, o kendilerine ışık saçan kendilerine parıltıyan aforizmanın dünya sahnesinden silineceğini biliyorlar.

Ama tek şartla;

Bizim kapitalizmi sona erdirecek senaryomuz hayatla bire bir örtüşüyor. 1800’lerden bugüne sahnesini bekliyor. O sahnenin kurulduğu zamanlar da oldu hem de sayısız başarıyla ancak bize bir dünya sahnesi gerek. İşçiler, emekçiler, kadınlar, yoksullar yani emeğini daha güzel bir dünya için kullananlar olacak başrolde. Sınıfsız, savaşırsız, sömürsüz bir dünya için, bilinç, eylem ve örgütlü güçte birleşmenin yolunu bulmadan o sahne kurulamayacak. Her mücadele alanı birleşik olarak sınıf mücadelesinde ortaklaşmadan, siyasal bilince yükselmeden ışıkları yanmayacak o sahnenin. Aksi durumda ne kadının ne erkeğin yeri var o sahnede. O kara perdenin indiği sahneye bırakmadan mücadelemizi, sahip çıkıp arkasında durarak, inleterek sesimizi haykıracağız o zaman. Korkmadan bağırarak ne imiş ancak anlayacağız. Ve o görkemli sahneye çıktığımızda kızıl bir perde kapanacak üstümüze. Avuçlarımız patlayınca kadar alkışlayacağız düne ve bugüne yüreğini koyanlara, yutkunmayanlara, canını verenlere, inadına güneşi görenlere... Bir gün mutlaka... Başlamak ise bugünden yarına...